ACTIVITATEA LINGVISTICĂ ÎN REPUBLICA POPULARĂ UNGARIA

DE

D. MACREA

Ca urmare firească a strînselor legături politice şi economice dintre Republica Populară Romînă şi Republica Populară Ungaria, schimburile culturale dintre cele două ţări vecine şi prietene devin an cu an tot mai intense.

Acum douăzeci-treizeci de ani era de neconceput ca Eminescu şi Caragiale să fie comemoraţi la Budapesta, sau ca numeroase filme şi piese de teatru maghiare să se reprezinte la Bucureşti. În condiţiile politice create de regimurile de democraţie populară din cele două ţări, cunoaşterea şi preţuirea operelor lor culturale au devenit nu numai posibile, dar şi foarte frecvente. În 1949, Petöfi Sándor a fost comemorat de către scriitorii romîni şi maghiari pe cîmpul de luptă de la S ghişoara unde a căzut poetul erou, iar cele mai alese opere ale lui, precum şi ale lui Ady Endre, József Attila, Moricz Zsigmond, sînt astăzi cunoscute, prin traduceri, publicului nostru. Poezia bogată a Ungariei noi de după eliberare a fost recent înfăţişată cititorilor romîni într-o frumoasă antologie întitulată «Poezia maghiară contemporană», apărută în «Editura pentru literatură şi artă» (1954).

De asemenea, opere alese din Eminescu, Caragiale, Creangă, Coşbuc şi Sadoveanu au devenit accesibile cititorilor maghiari prin traduceri reuşite făcute de curînd. Piesa clasică a lui Caragiale «O scrisoare pierdută» se joacă astăzi, cu mare succes, pe scenele Budapestei.

Raporturile actuale de prietenie maghiaro-romîne sînt concretizate şi de numeroase alte fapte concludente. Rectorul Universităţii din Budapesta, Tamás Lajos, este titularul catedrei de limba romînă, iar profesorul Tóth Zoltán, decanul facultăţii de istorie de la aceeaşi universitate, a obţinut în anul

BDD-A10246 © 1954 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.169 (2026-11-07 03:08:19 UTC)

trecut premiul Kossuth cu lucrarea « Răscoalele țărănești din Munții Apuseni ai Ardealului pînă la 1848 », în care se înfățișează luptele comune ale iobagilor romîni și maghiari, evidențiindu-se îndeosebi figura eroică a Ecaterinei Varga.

Astfel de fapte erau cu neputință acum cîteva decenii sub regimul șovin al grofilor și al burgheziei maghiare și ele nu erau, firește, cu putință nici la noi sub regimul burghezo-moșieresc.

Presa burgheză romînă și maghiară, care întreținea în trecut o atmosferă de permanentă atițare și ură șovină, este înlocuită astăzi de ziare și publicații care se fac ecoul marilor succese ale celor două țări în domeniul construcțiilor pașnice și al apropierii lor în cadrul puternicului front al democrației și păcii condus de Uniunea Sovietică, eliberatoarea popoarelor romîn și maghiar. Presa și radio-ul romînesc ne aduc astăzi știri despre marile succese ale operei de reconstrucție a Ungariei după războiul fascist pustiitor, despre avîntul economiei și culturii ei, despre viața nouă socialistă din orașele și satele scăpate de exploatarea grofilor. O vie imagine a ritmului în care Ungaria s-a refăcut din ruinele războiului o oferă viața înfloritoare a Budapestei de astăzi din care hărnicia și patriotismul poporului maghiar au șters urmele uriașelor distrugeri pricinuite de luptele crîncene purtate mai multe luni în interiorul orașului. La rîndul lor, presa și radio-ul maghiar, în locul ironiilor și insultelor care însoțeau altădată știrile în legătură cu țara noastră, sînt astăzi un ecou prietenesc al realizărilor măreție ale poporului nostru în munca de construire a socialismului.

Raporturile de tip nou dintre Republica Populară Romînă și Republica Populară Ungaria se datoresc în întregime politicii naționale leninist-staliniste, urmată consecvent de Partidul celor ce muncesc din Ungaria și de Partidul Muncitoresc Romîn. Partidele clasei muncitoare din cele două țări au refăcut vechea și trainica prietenie care a legat în trecut pe luptătorii pentru libertate ai celor două popoare. Gheorghe Doja, Budai Nagy Antal, Horia, Nicolae Bălcescu au luptat și s-au jertfit pentru cauza comună a libertății popoarelor romîn și maghiar.

Asupritorii din trecut ai celor două popoare au încercat să le rupă din inimă sentimentul prieteniei și solidarității spre a stăvili lupta lor comună împotriva exploatării naționale și sociale. Prietenia de astăzi a popoarelor romîn și maghiar s-a putut întări numai prin înlăturarea exploatatorilor naționaliști și șovini din fruntea celor două țări.

Noul conținut al raporturilor romîno-maghiare este concretizat și prin politica dusă de cele două state față de naționalitățile conlocuitoare. Maghiarii din Republica Populară Romînă dispun de școli de toate gradele, inclusiv o universitate cu toate facultățile, de teatre, ziare și reviste în limba lor maternă. Romînii din Republica Populară Ungaria, în număr de 30—40.000, se bucură astăzi și ei de libertate deplină, dispunînd de școli, asociații culturale și publicații în limba romînă. Sub regimul fascist al lui Horthy, romînii din Ungaria au fost expuși desnaționalizării sistematice, fiind lipsiți de publicații și insti-

BDD-A10246 © 1954 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.169 (2026-11-07 03:08:19 UTC)

tuţii culturale proprii. Efectul acestei politici şovine se poate constata în scăderea numărului romînilor care vorbesc bine romîneşte, îndeosebi în rîndurile tineretului.

Dar nu numai existenţa şcolilor în limba maternă caracterizează faza nouă a raporturilor romîno-maghiare, ci mai ales conţinutul învăţămîntului. În trecut, învăţămîntul era unul din mijloacele principale prin care burghezia şi moşierimea maghiară şi romînă întreţinea şovinismul şi ura naţională între cele două popoare. Astăzi şcol le naţionalităţilor din cele două ţări sînt puse în slujba prieteniei şi apropierii dintre ele, în slujba păcii şi colaborării internaţionale.

Cu prilejul cursurilor de gramatică şi ortografie romînă pe care le-am ţinut în luna iulie a acestui an pentru profesorii şi învăţătorii de la şcolile romîneşti din Republica Populară Ungaria am putut să-mi dau bine seama de ajutorul pe care statul maghiar de democraţie populară îl acordă susţinerii naţionalităţii romîne din Ungaria. În orăşelul Gyula, aşezat la frontiera de est a Ungariei, în dreptul Aradului, se găsesc numeroase instituţii culturale romîneşti: o şcoală elementară, o şcoală pedagogică, un liceu, două biserici romîneşti, o gazetă bilunară « Libertatea noastră » şi una pentru tineret « Vocea tineretului ».

Felul cum sînt scrise aceste ziare ne oferă prilejul unor interesante constatări în legătură cu fenomenele ce se petrec atunci cînd o anumită limbă nu mai este mijlocul exclusiv de comunicare într-o regiune. Prin faptul că în Republica Populară Ungaria, aşa cum este firesc, limba maghiară este principalul mijloc de comunicare pentru autorităţi, în ştiinţă şi literatură, minorităţile naţionale încep a folosi topica limbii maghiare şi expresii specifice ei, pe care le transpun în limbile respective. Astfel, în ziarul « Libertatea noastră » din 9 iulie a.c., în articolul întitulat « A sosit recoltarea », găsim fraze ca: « Recoltarea din vara aceasta este o *staţiune* principală a hotărîrii noului program al guvernului...Acum depinde în cea mai mare măsură de ţărănimea noastră muncitoare ca prin recoltarea conştiincioasă şi raţională să ajute realizarea *şi cu mai mare succes* a programului nostru *de ridicarea nivelului de trai* ». « Vocea tineretului » din 3 iulie publică o corespondenţă voluntară semnificativă şi ea ca procedee stilistice: « Cele mai rele note le obţinem *din limba maghiară*. De exemplu, în clasa noastră sîntem *elevi 17* şi din aceştia 11 elevi au răspuns *din maghiară pe nota unu* ».

Cei ce cunosc limba maghiară îşi dau uşor seama de influenţa ei în construirea acestor fraze, care amintesc limba unor ziare din Transilvania de dinainte de 1914. Această situaţie se vădeşte şi în limba vorbită de romînii din Ungaria, impregnată de accent maghiar şi de expresii specifice limbii maghiare. Profesorii din Gyula mi-au vorbit de eforturile pe care le fac pentru a-i obişnui pe elevi să vorbească între ei numai romîneşte, nereuşind decît cu greu să obţină rezultatul dorit. În orăşelul Gyula mai vorbesc romîneşte între ei numai oamenii mai în vîrstă. Tineretul foloseşte cu predilecţie limba maghiară şi în

BDD-A10246 © 1954 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.169 (2026-11-07 03:08:19 UTC)

conversații particulare. În satele din regiune, Méhkerék, Kétegyháza, Körösszegapáti, Lökösháza, Totkomlós, Bătania și altele se vorbește însă, în general, numai românește.

Pentru ca românii din Ungaria să aibă în mod curent sub ochi un model de limbă română, așa cum este ea folosită în scrisul nostru literar și științific, credem că limba publicațiilor românești din Ungaria ar trebui supravegheată cu mai multă grijă, deoarece numai astfel scrisul lor va putea deveni un îndreptar și un ajutor pentru însușirea și folosirea limbii române literare. O altă măsură eficace ar fi răspîndirea mai largă decît cea făcută pînă acum a operelor literare românești în rîndurile populației de limbă română din Ungaria pentru ca aceasta să aibă mereu prezent modelul viu al limbii corecte folosite în literatura noastră.

★

În cadrul colaborării culturale dintre popoare, contactul direct dintre oamenii de știință, precum și informarea publicului cititor asupra lucrărilor ce se întreprind în institutele de cercetări științifice, credem că sînt acțiuni din cele mai pozitive pentru cunoașterea și prețuirea lor reciprocă. Oamenii de știință maghiari și români erau despărțiți în trecut de zidul dăunător al șovinismului, din pricina căruia cunoașterea reciprocă a muncii lor creatoare avea un caracter tendențios și depreciativ.

Vizita pe care am făcut-o în Republica Populară Ungaria mi-a oferit prilejul să cunosc mai de aproape pe lingviștii maghiari, problemele științifice care îi preocupă, realizările lor, precum și organizarea învățămîntului și a cercetărilor lingvistice.

Condițiile create dezvoltării științei de către regimul de democrație populară au dat studiilor lingvistice din Republica Populară Ungară un avînt necunoscut în trecut.

Sub regimul grofilor și al dictaturii horthiste, studiile lingvistice nu se bucurau de nici un sprijin din partea statului. Nu exista nici un institut de lingvistică, iar grija pentru formarea cadrelor tinere nu avea o bază organizată. Preocupările lingvistice aveau un caracter particular, izvorît din pasiunea unor cărturari care au reușit să-și creeze merite deosebite în lingvistica maghiară, ca Sajnovici János, Gyármáthy Sámuel, Körösi Csóma, Budenz, Révai, Simonyi, Szinnyei, Balassa, Gombocz Zoltán, Melich János etc. Ei au avut de luptat cu mari greutăți editoriale, fiind obligați să solicite particularilor sprijinul material pe care statul nu înțelegea să-l acorde lucrărilor de lingvistică. De aceea, excelentul dicționar etimologic început de Gombocz și Melich a rămas la primele litere, iar atlasul lingvistic al limbii maghiare nu a putut fi, în trecut, nici măcar început.

Sub regimul de democrație populară s-a înființat, în 1949, Institutul de lingvistică al Academiei de Științe a Republicii Populare Ungaria, care are astăzi 55 de colaboratori permanenți, 18 aspiranți și 20 de candidați. Institutul este

BDD-A10246 © 1954 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.169 (2026-11-07 03:08:19 UTC)

condus de acad. Németh Gyula, specialist reputat în turcologie şi de directorul adjunct Lörincze Lajos, candidat în ştiinţe, şi are cinci secţii corespunzătoare preocupărilor actuale ale lingvisticii maghiare: 1. secţia de limbă maghiară şi dialectologie, 2. secţia Dicţionarului limbii literare maghiare contemporane, 3. secţia Marelui dicţionar al limbii literare maghiare contemporane, 4. secţia limbilor străine, 5. secţia de fonetică.

În afară de Institut, o bogată muncă lingvistică desfăşoară catedrele de lingvistică de la universităţile din Budapesta şi Debreţin, precum şi Societatea maghiară de lingvistică.

Activitatea lingvistică de astăzi din Republica Populară Ungaria este concentrată îndeosebi pentru alcătuirea lucrărilor de bază ale studiului limbii maghiare: două dicţionare (mijlociu şi mare) ale limbii literare maghiare contemporane, « Gramatica », « Atlasul lingvistic », « Dicţionarul istoric » şi altele. Unele dintre aceste opere au fost alcătuite şi în trecut, dar ele nu mai corespund nivelului de astăzi al cercetărilor ştiinţifice şi trebuie refăcute.

Poziţia teoretică a lingviştilor maghiari din trecut s-a caracterizat printr-o rezervă prudentă faţă de diferitele şcoli şi curente dominante în lingvistica apuseană. Lingviştii maghiari s-au menţinut pe terenul pozitivismului lingvistic, mărginindu-se în general la cercetarea scrupuloasă a faptelor limbii maghiare. Preocupările etimologice au absorbit în mare parte munca lor, reuşind să adune în acest domeniu un bogat material documentar.

Dar lingvistica maghiară nu se mai putea menţine pe acest teren fără a ajunge în impas. Ea avea nevoie de o teorie călăuzitoare care să coordoneze materialul strîns cu hărnicie de înaintaşi. Lingviştii maghiari s-au lăsat, în general, puţin influenţaţi atît de şcoala idealistă a lui Ferdinand de Saussure cît şi de cea a lui N. I. Marr. Îndrumarea teoretică de bază în studiile lingvistice au adus-o şi în Republica Populară Ungaria lucrările clasice ale lui I. V. Stalin, a căror influenţă directă se resimte în toate operele lingvistice care se întreprind astăzi. Aceste lucrări au constituit principalul ajutor şi pentru îndepărtarea tendinţelor greşite ale lingvisticii maghiare din trecut: şovinismul şi narodnicismul.

Primul loc în activitatea lingviştilor maghiari de astăzi îl ocupă elaborarea « Dicţionarului limbii maghiare ». Acest dicţionar se realizează în două forme: « Dicţionarul limbii literare maghiare contemporane », care va fi terminat în 1956 şi care este alcătuit după aceleaşi principii ca « Dicţionarul limbii romîne literare contemporane », şi un alt dicţionar, de proporţii mult mai mari, întitulat « Marele dicţionar al limbii literare maghiare ». Scopul acestui mare dicţionar este să redea un tablou minuţios al evoluţiei lexicului maghiar de la epoca renaşterii literaturii maghiare (1772) pînă astăzi, să demonstreze prin citate viaţa cuvintelor şi să ajute în mod practic înţelegerea marilor clasici ai literaturii maghiare. Deşi de mari proporţii, acest dicţionar nu va fi o enciclopedie lingvistică menită să cuprindă toate cuvintele regionale, arhaice şi tehnice. El va

BDD-A10246 © 1954 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.169 (2026-11-07 03:08:19 UTC)

cuprinde în primul rînd fondul principal de cuvinte, regionalismele cu arie mai mare de răspîndire, cuvintele tehnice de uz curent şi general, iar dintre cuvintele cu caracter străin şi internaţional vor fi înregistrate numai următoarele cinci grupe: *a)* cuvintele internaţionale răspîndite şi azi; *b)* cuvintele învechite, dar care înainte au circulat în limbă vreme îndelungată; *c)* cele care au primit în limba maghiară un sens nou; *d)* cele folosite des în literatură, deşi nu mai sînt folosite în mod curent în vorbire; *e)* cuvintele străine folosite de marii clasici maghiari. Alcătuit pe baza limbii operelor literare, a limbii ziarelor, a prozei ştiinţifice, politice şi istorice dintre 1772 şi 1960, Marele Dicţionar al limbii literare maghiare va avea douăzeci de volume. Lucrările de strîngere a materialului, care au început cu doi ani în urmă, se efectuează intens, dar publicarea în întregime a acestei opere de mari proporţii este prevăzută abia pentru anul 1975. Conducerea lucrărilor o are lingvistul Gáldi László.

Printre celelalte lucrări colective ale lingviştilor maghiari, cele mai importante sînt următoarele: 1. « Gramatica limbii maghiare », un tratat mare academic, pentru care acum se extrage materialul necesar, urmînd a fi redactat după 1956, şi o lucrare mai mică pentru necesităţile şcolilor medii şi superioare. Această din urmă lucrare este în curs de redactare, urmînd să apară la sfîrşitul anului 1956; 2. « Atlasul lingvistic maghiar », care, alături de materialul lexical, va cuprinde şi fenomenele fonetice, morfologice şi, într-o măsură mai redusă, pe cele sintactice. Lucrările pentru Atlas au început în 1950, anchetele efectuîndu-se în 350 de localităţi; 3. « Elementele fino-ugrice ale vocabularului maghiar », lucrare care reconsideră rezultatele de pînă acum ale lingvisticii comparative fino-ugrice; 4. « Dicţionarul graiurilor regionale », care va înlocui pe cel întocmit cu 70 de ani în urmă de Szinnyei; 5. « Dicţionarul istoric al limbii maghiare »; 6. « Culegere de materiale pentru elaborarea Gramaticii istorice a limbii maghiare »; 7. « Dicţionar de nume de persoane », începînd cu epoca arpadiană.

În 1950 s-a publicat a noua ediţie a « Dicţionarului ortografic al limbii maghiare », iar în prezent se află sub tipar a zecea ediţie care cuprinde noile norme ale ortografiei maghiare.

În afară de aceste lucrări colective, lingviştii maghiari au publicat în anii din urmă numeroase lucrări individuale, dintre care menţionăm pe cele ale lui Bárczi Géza: «Scrisoarea de ctitorie (din anul 1055) a abaţiei de la Tihany ca monument de limbă» (1951), «Originea lexicului maghiar» (1951), «Fonetica limbii maghiare» (1954); Pais Dezsö: « Limba literară maghiară » (1954); Kniezsa István: « Monumente de limbă slavă în Ungaria » (1952), « Ortografia maghiară pînă la începuturile tiparului » (1953); Zsirai Miklos: « Pionierii maghiari ai lingvisticii moderne » (1952); Benkö Lorand şi Lörincze Lajos: « Bibliografia materialului dialectal maghiar » (1951); Lörincze Lajos: « Problemele principale ale cultivării limbii » (culegere de articole, 1953); Hegedüs Lajos: « Poveşti ale ciangăilor moldoveni » (1952); László Deme: « Cîteva probleme ale dialectelor maghiare » (1953); Hajdu Péter: « Contribuţii la etnogeneza maghiară » (1953).

BDD-A10246 © 1954 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.169 (2026-11-07 03:08:19 UTC)

Această din urmă lucrare reia discuția uneia dintre cele mai pasionante controverse ale istoriografiei și lingvisticii maghiare, și anume locul de origine al maghiarilor. În 1952 a apărut lucrarea istoricului Molnár Erik « Preistoria maghiarilor », în care se susține, pe baze arheologice, etnografice și istorice, că patria primitivă a maghiarilor ar fi podișul Gobi. Hajdu Péter susține, pe baze lingvistice, regiunea dintre Volga mijlocie și Urali ca loc de origine al maghiarilor. Controversa este dintre cele mai vii și ea s-a dezbătut în ultimii doi ani atît în presă cît și în ședințe publice, fără a se ajunge pînă acum la soluționarea problemei.

În ultimii ani lingviștii maghiari au desfășurat o activitate deosebit de bogată în elaborarea de dicționare bilingve. Dintre acestea au apărut pînă în prezent următoarele: « Dicționarul rus-maghiar și maghiar-rus » (2 vol., 1951—1953) de Hadrovics László și Gáldi László; « Dicționar englez-maghiar și maghiar-englez » (2 vol., 1948—1953) de Országh László; « Dicționar german-maghiar » (1952) de Halász Elöd; « Dicționar francez-maghiar » (1954) de Ekhardt Sándor; « Dicționar albanez-maghiar » (1953) de Tamás Lajos.

O altă latură remarcabilă a activității lingvistice în Republica Populară Ungaria este cea desfășurată în periodicele de lingvistică. Dintre acestea, revista « Paznicul limbii maghiare », organul Comisiei pentru cultivarea limbii, apare neîncetat de 76 de ani. « Limba maghiară », organul Societății maghiare de lingvistică, este destinată discutării problemelor curente de lingvistică maghiară și de lingvistică generală. Studiile de dialectologie se publică într-un organ aparte « Dialectele maghiare », care apare o dată pe an. Revista « Cercetări lingvistice » este consacrată în special problemelor de fino-ugrică. Ministerul Învățămîntului editează « Limba maghiară în școală », destinată metodicei de predare a limbii maghiare și a limbilor străine în școlile maghiare. Academia de Științe a Republicii Populare Ungaria editează două reviste de lingvistică: « Acta lingvistica », cu studii de lingvistică maghiară și generală, în limbile rusă, franceză, engleză și germană și « Acta orientalia », cu studii de asemenea în mai multe limbi despre probleme de orientalistică. Institutul de lingvistică publică anual, în limbile maghiară, rusă și franceză, un mare repertoriu bibliografic litografiat « Bibliografia lucrărilor de lingvistică », care cuprinde indicații bibliografice pentru toate domeniile lingvisticii și din toate țările. Pentru anul în curs mai este proiectată apariția a încă două periodice de lingvistică: « Studia slavica » care va înlocui revista « Études slaves et roumaines » și « Buletinul de filologie », care va publica articole despre limbile și literaturile popoarelor vecine.

★

Deși face parte din altă familie de limbi decît maghiara, limba romînă a fost și în trecut și a rămas și astăzi obiectul unui interes deosebit din partea lingviștilor maghiari. Nu este lipsit de importanță faptul că o bună parte dintre

BDD-A10246 © 1954 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.169 (2026-11-07 03:08:19 UTC)

lingviştii maghiari vorbesc curent limba romînă. În cursul şederii mele la Budapesta am putut să vorbesc aproape exclusiv în limba romînă cu profesorii de filologie de la Universitate şi cu membrii Institutului de lingvistică. Toţi s-au interesat îndeaproape de mersul lucrărilor institutelor de lingvistică ale Academiei R.P.R. şi de publicaţiile noastre de lingvistică, exprimîndu-şi dorinţa vie ca în viitor să se organizeze o colaborare ştiinţifică mai strînsă între lingviştii maghiari şi romîni şi să se remedieze lipsurile existente în schimbul de publicaţii lingvistice romîne şi maghiare. Profesorul Ligeti Lajos, vicepreşedintele Academiei Maghiare, a dat sugestia înfiinţării unei librării romîneşti la Budapesta, alături de librăriile polonă şi cehă care s-au deschis de curînd.

Îndelungatele raporturi istorice romîno-maghiare şi influenţele reciproce care s-au exercitat în decursul veacurilor justifică pe deplin o colaborare strînsă între lingviştii maghiari şi romîni. Această colaborare nu a fost posibilă în trecut din pricina spiritului naţionalist şi şovin care a stăpînit cercetările lingvistice din ambele ţări. În acest domeniu s-au comis exagerări atît de grave încît te cuprinde mirarea că a putut fi invocată autoritatea ştiinţei pentru a le susţine. Ne gîndim în primul rînd la încercările zadarnice făcute altădată de unii istorici şi lingvişti maghiari de a contesta vechimea şi continuitatea istorică a romînilor în Transilvania, deşi romînii au format totdeauna, ca şi astăzi, majoritatea covîrşitoare a populaţiei acestei provincii. Din fericire asemenea încercări, care şi-au avut izvorul în politica expansionistă a Habsburgilor şi a grofilor [1], au luat astăzi sfîrşit. Dorinţa sinceră de colaborare pe care o manifestă în prezent lingviştii şi istoricii din cele două ţări va reda cercetărilor istorice şi lingvistice caracterul ştiinţific pe care acestea nu l-au putut avea în trecut. Lingviştii maghiari doresc în primul rînd colaborarea cu lingviştii romîni pentru alcătuirea Atlasului lingvistic maghiar care priveşte şi populaţia maghiară din Transilvania, colaborare necesară şi pentru lămurirea raporturilor lingvistice maghiaro-romîne, deoarece pînă acum cercetările în acest domeniu s-au limitat aproape numai la influenţele de vocabular.

Un alt domeniu de colaborare necesară este orientalistica. Limba maghiară făcînd parte din familia limbilor fino-ugrice, orientalistica a luat o mare dezvoltare în lingvistica maghiară. Cunoaşterea progreselor făcute în această direcţie de către lingvistica maghiară poate fi de un real folos lingviştilor romîni.

Lingviştii romîni primesc cu bucurie colaborarea ştiinţifică cu lingviştii maghiari, văzînd în ea adîncirea şi întărirea legăturilor care unesc astăzi, în spirit socialist, ţările noastre vecine şi prietene.

---

[1] Vezi D. Macrea, Despre originea şi structura limbii romîne, în «Limba romînă» nr. 4 (1954) p. 14—20.

BDD-A10246 © 1954 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.169 (2026-11-07 03:08:19 UTC)